

[Gunhild Due.]

tiden sælges en slags billedværk på den måde, og at agenterne begynder med at stille folk en hel serie spørgsmål, sådan at ofrene får det indtryk, at det drejer sig om en markedsanalyse eller noget andet fint noget, og pludselig opdager de, at de står og er lige midt i at købe en bog. Jeg håber, at problemet kan tages op i udvalget.

Til gengæld er jeg måske ikke så glad ved det med husfliden; jeg håber i hvert fald, at den paragraf, der undtager invalider, også kan bruges over for sigøjnere. De har jo århundredgamle traditioner for at klare sig ved selv at fremstille ting, som de tager rundt og sælger, og de få sigøjnere, vi har tilbage, har det i forvejen så svært, fordi de ikke længere kan få lov til at holde ved nogen byer; der er ingen, der vil lade dem have deres beboelseskøretøjer i nærheden af byerne. Jeg synes derfor, det ville være synd at bremse dem.

Som kvinde er jeg særlig glad over — og jeg tror, der er grund til at glæde sig derover — at begge ægtefæller kan løse næringsbrev uafhængigt af hinanden. Det synes jeg er godt.

Jeg hilser også med glæde skærpsen af bestemmelserne med hensyn til vekselerere.

Skulle jeg driste mig til at udtrykke flere ønsker, skulle det være et meget, meget stærkt ønske om, at vore mange rejsebureauer kunne blive statsautoriserede, og at der kunne komme bestemmelser om, at de skulle have en vis garantikapital, så vi kunne undgå de ødelagte ferier for folk, som har været så uheldige at ramle ind i et bureau, der har uorden i pengesagerne.

Angående det, der vel er hovedændringen i forslaget: retten til at drive flere forretninger i samme kommune, vil jeg nu gerne have lejlighed til at sætte mig lidt grundigere ind i problemstillingen, for jeg er helt klar over, at sagen kan ses fra mange sider. Det er klart, at denne ændring kan betyde en forbedring for forbrugerne i mange tilfælde; på den anden side kan vi vel ikke være interesserede i, at store koncerner skal overtage al handel i dette land. Derfor ser jeg også med en vis bekymring på, at der er foreslået lempelser for udenlandsk aktiekapital. Brugsforeningerne er jeg ikke så bange for, men det er jo desværre ikke alle kædebutikker, der drives efter samme gode

principper som vore brugsforeninger sådan rent forbrugermæssigt set — jeg tænker på kvalitetskrav og reklamemetoder.

Så vil jeg i øvrigt gerne takke den højtærede handelsminister for initiativet, og når jeg nu siger så pænt tak, håber jeg, at jeg til gengæld får lov til lige at hviske, at nu venter vi bare på en revision af lukkeloven — konkurrenceloven er der jo bebudet noget om.

Hvad angår beværterloven, vil jeg også gerne have lov til at snakke med nogle folk, som kender mere til beværtninger, end jeg gør, inden jeg binder mig til noget som helst.

SFs stilling til de andre lovforslag vil det ærede medlem hr. Poul Dam tage sig af.

Poul Dam: Om de øvrige lovforslag i den lange række skal jeg fatte mig meget kort, hvilket utvivlsomt vil vække almindelig glæde i den begrænsede kreds af ikke-ordførere, der er til stede.

Der er en lang række detaljer, som vi nok kunne have lyst til at se nærmere på, men det må passende kunne ske i udvalget.

Det eneste lovforslag, jeg i større udstrækning vil knytte bemærkninger til, er forslaget til lov om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen. Jeg forstår, at dette lovforslag er motiveret af faren for, at afskaffelsen af enbutiks-systemet kunne medføre en sådan forværring af konkurrencesituationen for detailhandelen, at den typiske lille detailhandler ville forsvinde fra gadebilledet — som det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde.

Man kan af mange grunde frygte de store kapitalstærke koncerner, som det ærede medlem hr. Weikop også talte om. Enten det nu drejer sig om dansk eller udenlandsk kapital, kan man frygte, at der her skabes en monopolstilling på det danske marked, som på en eller anden måde kan blive til ulykke for forbrugerne, for køberne, og det er jo til syvende og sidst dem, det hele drejer sig om. Men man må alligevel advare mod den tendens, som f. eks. fandt udtryk i noget, det ærede medlem hr. Weikop sagde: at det gjaldt om at bevare detailhandelen på danske hænder — så langt kan vi godt være enige — og på så mange hænder som muligt. Ja, den stærke form var måske lidt af en fortalelse. Men det kan i hvert fald ikke være meningen, at vi skal se det